

บทที่ 5

ผลการศึกษา การถือครองที่ดินกับการมีส่วนร่วมของประชาชน ในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ดอยสุเทพ - ปุย

ในการวิจัยครั้งนี้- มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษา ลักษณะการถือครองที่ดินของประชาชน ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการมีส่วนร่วมของประชาชน ในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ : กรณีศึกษาประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 5 ตอน

ตอนที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคล การถือครองที่ดิน สภาพที่อยู่อาศัย สภาพทางเศรษฐกิจ สถานะภาพทางสังคม แหล่งข้อมูลและการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย

ตอนที่ 3 ระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย

ตอนที่ 4 ทดสอบสมมติฐาน

1. ปัจจัยขนาดพื้นที่ถือครองที่ดินที่ต่างกันมีผลทำให้ประชาชนมีระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติต่างกัน

2. ปัจจัยระยะเวลาเข้าอยู่อาศัยที่ต่างกันมีผลทำให้ประชาชนมีระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติต่างกัน

ตอนที่ 5 ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย

ตอนที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	67	54.0
หญิง	57	46.0
สถานภาพ		
แต่งงาน	66	53.2
โสด	36	29.0
หม้าย	22	17.7
หย่าร้าง	-	-
อายุ		
ต่ำกว่า 20 ปี	13	10.5
20 - 35 ปี	37	29.8
36 - 50 ปี	35	28.2
50 ปีขึ้นไป	39	31.5
สภาพบ้านที่อยู่อาศัย		
บ้านและที่ดินเป็นของตนเอง	92	74.2
บ้านของตนเองที่ดินของผู้อื่น	14	11.3
อาศัยบ้านและที่ดินผู้อื่น	18	14.5
รับจ้างดูแลบ้านและที่ดินผู้อื่น	-	-
จำนวนสมาชิกในครัวเรือน		
1 - 2 คน	30	24.2
3 - 4 คน	57	46.0
5 - 6 คน	36	29.0
7 - 8 คน	1	0.8

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ระดับการศึกษา		
ไม่ได้เรียนหนังสือแต่อ่านเขียนได้	6	4.8
ประถมศึกษา	75	60.5
มัธยมศึกษา	18	14.5
มัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช. / ปกศ.ต้น	13	10.5
อนุปริญญา / ปวส. / ปกศ.สูง / ปวท.	3	2.4
จบปริญญาตรีหรือสูงกว่า	9	7.3
อาชีพหลัก		
เกษตรกร	22	17.7
ค้าขาย	16	12.9
ประกอบธุรกิจของตนเอง	13	10.5
หน่วยงานรัฐวิสาหกิจ	13	10.5
รับราชการ	15	12.1
พนักงาน/ลูกจ้างหน่วยงานรัฐ	6	4.8
พนักงาน/ลูกจ้างหน่วยงานเอกชน	1	0.8
กรรมกร/ก่อสร้าง	1	0.8
รับจ้างทั่วไป	36	29.0
อื่น ๆ (มีอาชีพเก็บขยะขาย)	1	0.8
รายได้ต่อเดือน		
ต่ำกว่า 5,000 บาท	45	36.3
5,000 – 7,000 บาท	52	41.9
7,001 – 10,000 บาท	16	12.9
10,001 บาทขึ้นไป	11	8.9

จากตารางที่ 6 ลักษณะปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างพบว่า ส่วนใหญ่เพศชาย คิดเป็นร้อยละ 54.0 และเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 46.0 สถานภาพแต่งงานคิดเป็นร้อยละ 53.2 รองลงมาสภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 29.0 และหม้ายคิดเป็นร้อยละ 17.7 สำหรับอายุของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 50 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 31.5 รองลงมาในช่วงอายุ 21-35 ปี คิดเป็นร้อยละ 29.8 ในช่วงอายุ 36 - 50 ปี คิดเป็นร้อยละ 28.2 และผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 10.5

สภาพบ้านเรือนที่อยู่อาศัยในเขตอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยและสมาชิกภายในครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่างพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีบ้านเรือนอยู่อาศัยและที่ดินเป็นของตนเอง คิดเป็นร้อยละ 74.2 รองลงมาเป็นผู้ที่อาศัยบ้านและที่ดินผู้อื่น คิดเป็นร้อยละ 14.5 และเป็นผู้ที่มีบ้านของตนเองและอาศัยปลูกสร้างบ้านในที่ดินของผู้อื่นคิดเป็นร้อยละ 11.3 สำหรับจำนวนสมาชิกในครัวเรือนส่วนใหญ่มีจำนวนสมาชิก 3 - 4 คน คิดเป็นร้อยละ 46.0 รองลงมา มีจำนวนสมาชิก 5-6 คน คิดเป็นร้อยละ 29.0 และมีจำนวนสมาชิก 1-2 คน คิดเป็นร้อยละ 24.2 ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างพบว่า ส่วนใหญ่ จบประถมศึกษาคิดเป็นร้อยละ 60.5 รองลงมา จบมัธยมศึกษาตอนต้น คิดเป็นร้อยละ 14.5 จบมัธยมศึกษาตอนปลายคิดเป็น ร้อยละ 10.5 และ จบปริญญาตรีหรือสูงกว่า คิดเป็นร้อยละ 7.3 สำหรับอาชีพหลักของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่ มีอาชีพรับจ้างทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 29.0 รองลงมาอาชีพเกษตรกรคิดเป็นร้อยละ 17.7 อาชีพค้าขาย คิดเป็นร้อยละ 12.9 ข้าราชการคิดเป็นร้อยละ 12.1 พนักงานรัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 10.5 ประกอบธุรกิจของตนเอง คิดเป็นร้อยละ 10.5 พนักงานลูกจ้างหน่วยงานราชการ คิดเป็นร้อยละ 0.8 พนักงานลูกจ้างบริษัทเอกชน คิดเป็นร้อยละ 0.8 มีอาชีพกรรมกรก่อสร้าง คิดเป็นร้อยละ 0.8 และอื่น ๆ (มีอาชีพเก็บขยะขาย) คิดเป็นร้อยละ 0.8

ระดับรายได้ของกลุ่มตัวอย่างจากการประกอบอาชีพต่อเดือน พบว่าส่วนใหญ่มีรายได้ 5,001 - 7,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 41.9 รองลงมาต่ำกว่า 5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 36.3 และมีรายได้ 7,001 - 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 12.9

ตารางที่ 7 จำนวน และร้อยละ การอพยพย้ายถิ่นของกลุ่มตัวอย่างเข้ามาอยู่อาศัย ในเขตพื้นที่
อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย

การอพยพย้ายถิ่น	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ถิ่นฐานเดิมของกลุ่มตัวอย่าง		
กลุ่มตัวอย่างที่เกิดในหมู่บ้าน	40	32.20
กลุ่มตัวอย่างที่อพยพมาจากที่อื่น		
อพยพมาจากหมู่บ้านอื่นในตำบลเดียวกัน	11	8.9
อพยพมาจากตำบลอื่นในอำเภอเมือง	9	7.3
อพยพมาจากอำเภออื่นในจังหวัดเชียงใหม่	20	16.1
อพยพมาจากจังหวัดอื่นในภาคเหนือ	10	8.1
อพยพมาจากจังหวัดอื่นในภาคอื่น ๆ	34	27.4
รวม	84	67.80
อพยพเข้ามาอยู่อาศัยในแต่ละช่วงปี พ.ศ		
อพยพมาช่วง ปี พ.ศ 2492 – 2506	6	4.8
อพยพมาช่วง ปี พ.ศ 2507 – 2523	104	83.9
อพยพมาช่วง ปี พ.ศ 2524 – 2542	14	11.3
รวม	124	100.00
ระยะเวลาเข้าอยู่อาศัยในเขตอุทยานแห่งชาติ		
1 – 10 ปี	14	11.3
11 – 15 ปี	87	70.2
16 – 20 ปี	17	13.7
20 ปีขึ้นไป	6	4.8
รวม	124	100.00

จากตารางที่ 7 การอพยพย้ายถิ่นพบว่า ถิ่นฐานเดิมของกลุ่มตัวอย่างก่อนการอพยพ
เข้ามาอาศัยอยู่ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ในพื้นที่การศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง
พบว่าส่วนใหญ่เป็นผู้อพยพมาจากถิ่นที่อื่น คิดเป็นร้อยละ 67.8 โดยอพยพมาจากจังหวัด

อื่นในภาคอื่น ๆ ของประเทศ คิดเป็นร้อยละ 27.4 รองลงมาอพยพมาจากอำเภออื่นในจังหวัด เชียงใหม่ คิดเป็นร้อยละ 16.1 และอพยพมาจากหมู่บ้านอื่นในตำบลเดียวกัน คิดเป็นร้อยละ 8.9 อพยพมาจากจังหวัดอื่นในพื้นที่ภาคเหนือ คิดเป็นร้อยละ 8.1 อพยพมาจากตำบลอื่นในอำเภอ เมืองเชียงใหม่คิดเป็นร้อยละ 7.3 ส่วนผู้ที่เกิดในหมู่บ้านปัจจุบันที่ตั้งอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติ คิดเป็นร้อยละ 32.26

นอกจากนั้นผู้วิจัยได้จัดแบ่งกลุ่มผู้ที่อพยพย้ายถิ่นเข้ามาอยู่อาศัยในหมทชุมชนบ้านกรณี ศึกษาในพื้นที่เขตอุทยานแห่งชาติออกเป็น 3 กลุ่ม โดยจำแนกออกตามช่วงปี พ.ศ. ที่กลุ่มตัวอย่าง อพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในแต่ละช่วงตามสถานะภาพทางกฎหมายที่ควบคุมการใช้ที่ดินในบริเวณ ป่าดอยสุเทพ-ปุย อันได้แก่ ในช่วงก่อนประกาศเป็นเขตป่าสงวนแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย ปี พ.ศ. 2492 - 2506 มีกลุ่มตัวอย่างอพยพเข้ามาอยู่อาศัยคิดเป็นร้อยละ 4.8 และในช่วงประกาศ เป็นป่าสงวนแห่งชาติ ปี พ.ศ. 2507 - 2523 มีกลุ่มตัวอย่าง อพยพเข้ามาอยู่อาศัย คิดเป็นร้อยละ 83.9 นอกจากนั้นในช่วงประกาศเป็นเขตอุทยานแห่งชาติ ปี พ.ศ. 2524 - 2542 มีกลุ่มตัวอย่าง อพยพเข้ามาอยู่อาศัย คิดเป็นร้อยละ 11.3

แต่เนื่องจากการเข้ามาบุกรุกแผ้วถางป่า เป้าหมายเพื่อถือครองที่ดินในเขตป่าสงวน แห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ของบุคคลภายนอกในช่วงหลังจากการประกาศเป็นป่าสงวนแห่งชาติ ปี พ.ศ. 2507 - 2523 มีจำนวนผู้บุกรุกเข้ามาถือครองที่ดินเป็นจำนวนมาก ข้อมูลจากการสุ่มตัว อย่างมีจำนวน 104 ราย คิดเป็น ร้อยละ 83.9 ของประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด อีกทั้งในช่วงนั้น เป็นระยะเวลาจนถึง 15 ปี ดังนั้นการจัดกลุ่มตัวอย่างของผู้ที่เข้ามาอาศัยอยู่ในเขตอุทยานแห่ง ชาติดอยสุเทพ - ปุยในหมู่บ้านพื้นที่กรณีศึกษาครั้งนี้ เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างมีการกระจายอย่าง เหมาะสม สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มประชากรกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 4 กลุ่ม ตามระยะเวลาที่กลุ่มตัวอย่างเข้ามาอยู่อาศัยจำแนกตามจำนวนปีที่อยู่อาศัยดังนี้ - กลุ่มตัวอย่าง ที่เข้ามาอาศัยอยู่ในหมู่บ้านระยะเวลา 11-15 ปี คิดเป็นร้อยละ 36.3 รองลงมาเข้ามาอาศัยอยู่ ระยะเวลามากกว่า 20 ปี ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 33.1 และเข้ามาอาศัยอยู่ระยะเวลา 16 - 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 18.5 สำหรับผู้ที่เข้ามาอาศัยอยู่ระยะเวลาดำกกว่า 10 ปี คิดเป็นร้อยละ 12.1

ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละ การถือครองที่ดินของกลุ่มตัวอย่าง ในเขตอุทยานแห่งชาติ ดอยสุเทพ-ปุย จำแนกตามขนาดเนื้อที่การถือครองที่ดิน

ขนาดเนื้อที่การถือครองที่ดิน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ขนาดเนื้อที่ (ไร่)		
1-2 ไร่	21	16.9
3-5 ไร่	14	11.3
6-9 ไร่	15	12.1
10 ไร่ขึ้นไป	2	1.6
ขนาดเนื้อที่ (งาน)		
1 งาน	41	33.1
2 งาน	17	13.7
3 งาน	14	11.3
รวม	124	100.00

จากตารางที่ 8 ขนาดเนื้อที่การถือครองที่ดินของกลุ่มตัวอย่าง ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ดอยสุเทพ-ปุย ในหมู่บ้านพื้นที่การศึกษ โดยจำแนกออกตามขนาดเนื้อที่การถือครองที่ดิน หน่วยไร่และหน่วยไร่เป็นงาน ได้ดังนี้- พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ถือครองที่ดินมีขนาดเนื้อที่ 1 งานคิดเป็นร้อยละ 33.1 รองลงมามีผู้ถือครองที่ดินมีขนาดเนื้อที่ 1-2 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 16.9 มีผู้ถือครองที่ดินมีขนาดเนื้อที่ 2 งาน คิดเป็นร้อยละ 13.7 ผู้ถือครองที่ดินมีขนาดเนื้อที่ 6-9 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 12.1 มีผู้ถือครองที่ดินขนาดเนื้อที่ 3-5 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 11.3 และมีผู้ถือครองที่ดินขนาดเนื้อที่ 3 งาน คิดเป็นร้อยละ 11.3 นอกจากนั้นพบว่ามีผู้ถือครองที่ดินมีขนาดเนื้อที่ตั้งแต่ 10 ไร่ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 1.6

ตารางที่ 9 จำนวน และร้อยละ ขนาดพื้นที่ถือครองที่ดินในเขตอุทยานแห่งชาติของกลุ่มตัวอย่าง โดยจัดแบ่งออกเป็น 3 ขนาด จำแนกตามขนาดพื้นที่การถือครอง พื้นที่ขนาดใหญ่ พื้นที่ขนาดกลาง และพื้นที่ขนาดเล็ก

ขนาดพื้นที่การถือครองที่ดิน	จำนวน	ร้อยละ
พื้นที่ขนาดใหญ่ (เนื้อที่ดิน 6 – 20 ไร่)	17	13.7
พื้นที่ขนาดกลาง (เนื้อที่ดิน 1 – 5 ไร่)	35	28.2
พื้นที่ขนาดเล็ก (เนื้อที่ดินต่ำกว่า 1 ไร่)	72	58.1
รวม	124	100.00

จากตารางที่ 9 ลักษณะการถือครองที่ดินของกลุ่มตัวอย่างในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ในพื้นที่กรณีศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพื้นที่ถือครองขนาดเล็ก มีขนาดเนื้อที่ดินต่ำกว่า 1 ไร่ มีผู้ถือครองคิดเป็นร้อยละ 58.1 รองลงมา มีพื้นที่ถือครองขนาดปานกลาง มีขนาดเนื้อที่ดิน 1 – 5 ไร่ มีผู้ถือครองคิดเป็นร้อยละ 28.2 สำหรับผู้ถือครองพื้นที่ขนาดใหญ่ มีขนาดเนื้อที่ดิน 6 – 20 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 13.7

สรุปลักษณะการถือครองที่ดินในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งพื้นที่การถือครองที่ดินออกเป็น 3 ขนาด ได้แก่ พื้นที่ขนาดใหญ่ พื้นที่ขนาดกลาง และพื้นที่ขนาดเล็ก จากผลการวิจัยพบว่า ประชาชนกลุ่มแรกที่เข้ามาบุกเบิกที่ดินทำกินในช่วงแรก ๆ ได้อพยพเข้ามาประมาณ ในช่วงปี พ.ศ. 2492 – 2506 ซึ่งเป็นช่วงก่อนจะมีการประกาศเป็นป่าสงวนแห่งชาตินั้น ผู้บุกเบิกแผ้วถางด้วยตนเองอาศัยเครื่องมือ ได้แก่ มีด จอบ เสียม แต่ละรายแผ้วถางจับจองที่ดินเนื้อที่ถือครองพื้นที่ขนาดกลางไม่เกิน 5 ไร่ และส่วนใหญ่เป็นผู้ถือครองที่ดินมาเป็นระยะเวลานานกว่า 20 ปี และผู้ที่อพยพเข้ามาบุกเบิกแผ้วถาง ถือครองที่ดินในช่วง ปี พ.ศ. 2507 – 2523 หลังประกาศเป็นป่าสงวนแห่งชาติ พบว่าส่วนใหญ่เป็นบุคคลจากภายนอกเข้ามาบุกเบิกพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติและถือครองที่ดินมีพื้นที่ขนาดใหญ่ มีเนื้อที่ขนาดตั้งแต่ 6 ไร่ ถึง 50 ไร่ โดยการจ้างแรงงานและอาศัยจ้างเครื่องจักรบุกเบิกป่า ได้แก่ รถแทรกเตอร์ รถไถ รถบรรทุก ช่วยปรับพื้นที่ได้เนื้อที่ขนาดใหญ่ตั้งแต่ 5 ถึง 30 ไร่ และมีทุนสามารถแผ้วถางเปิดขยายพื้นที่ปลูกสวนผลไม้การถือครองที่ดินมาเป็นระยะเวลา 11-20 ปี นอกจากนั้นผู้ที่อพยพเข้ามาในช่วงปี พ.ศ. 2524 – 2542 ภายหลังจากการประกาศเป็นเขตอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยพบว่า มีผู้อพยพเข้ามาจากต่างภาคและต่างจังหวัดทั่วประเทศ โดยการเข้ามาขอแบ่งซื้อสิทธิ์การถือครองที่ดิน สำหรับปลูกสร้างบ้านเป็นที่อยู่อาศัยพื้นที่

ขนาดเล็ก มีเนื้อที่ถือครองที่ดินต่ำกว่า 1 ไร่ และผลการวิจัยพบว่ามีหลายรายได้อาศัยปลูกสร้างบ้านในบริเวณพื้นที่เดียวกัน 3 หลังคาเรือน โดยอาศัยสิทธิ์การถือครองที่ดินของบุคคลเดียวกัน

ตารางที่ 10 จำนวนและร้อยละ การดำรงตำแหน่งที่เป็นทางการของกลุ่มตัวอย่าง

ตำแหน่งที่เป็นทางการ	จำนวน	ร้อยละ
คณะกรรมการหมู่บ้าน	20	57.1
คณะกรรมการกลุ่มออมทรัพย์	5	14.3
สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.)	10	28.6
รวม	35	100.00

จากตารางที่ 10 แสดงตำแหน่งที่เป็นทางการทางการของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ดำรงตำแหน่งคณะกรรมการหมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 57.1 รองลงมาเป็นสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) คิดเป็นร้อยละ 28.6 และเป็นคณะกรรมการกลุ่มออมทรัพย์ คิดเป็นร้อยละ 14.3

ตารางที่ 11 การดำรงตำแหน่งที่ไม่เป็นทางการของกลุ่มตัวอย่าง

ตำแหน่งที่ไม่เป็นทางการ	จำนวน	ร้อยละ
ผู้นำกลุ่มองค์กรชมรมอนุรักษ์	4	9.3
คณะกรรมการกลุ่มองค์กร	17	39.5
ผู้นำ/พิธีกรรม/หมอพื้นบ้าน	2	4.6
สมาชิกกลุ่ม ชมรมอนุรักษ์	20	46.6
รวม	43	100.00

จากตารางที่ 11 แสดงตำแหน่งที่ไม่เป็นทางการทางการของกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ดำรงตำแหน่งสมาชิกกลุ่มชมรมอนุรักษ์ คิดเป็นร้อยละ 46.6 รองลงมาเป็นคณะกรรมการกลุ่มองค์กร คิดเป็นร้อยละ 39.5 และผู้นำกลุ่มองค์กรชมรมอนุรักษ์คิดเป็นร้อยละ 9.3 และผู้นำพิธีกรรม/หมอพื้นบ้าน คิดเป็นร้อยละ 4.6

ตารางที่ 12 จำนวน และร้อยละ ของแหล่งข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการฟื้นฟูสภาพป่า การปลูกป่า เสริมป่าธรรมชาติ การป้องกันรักษาป่า และการป้องกันไฟป่า ของกลุ่มตัวอย่าง

แหล่งข้อมูล	น้อย	ปานกลาง	มาก
วิทยุ	13 (10.5)	59 (47.6)	52 (41.9)
โทรทัศน์	9 (7.3)	48 (38.7)	67 (54.0)
หนังสือพิมพ์	58 (46.8)	62 (50.0)	4 (3.2)
ป้ายประกาศ	35 (28.2)	49 (39.5)	40 (32.3)
ประกาศเสียงตามสาย	55 (44.4)	35 (28.2)	34 (27.4)
กรรมการหมู่บ้าน	54 (43.5)	46 (37.1)	24 19.4
เจ้าหน้าที่ป่าไม้	20 (16.1)	51 (41.1)	15 (12.1)
พระสงฆ์	65 (52.4)	31 (25.0)	3 (2.4)
เพื่อนบ้าน	69 (55.6)	27 (21.8)	5 (4.0)
ครู	33 (26.6)	40 (32.3)	5 (4.0)
องค์กรเอกชน	38 (30.6)	33 (26.6)	27 (21.8)
อื่น ๆ	30 (24.2)	5 (4.0)	1 (0.8)

จากตารางที่ 12 แสดงแหล่งข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ ในเขตอุทยานแห่งชาติได้ดังนี้.- พบว่าส่วนใหญ่แหล่งข้อมูลข่าวสารกลุ่มตัวอย่างได้รับมากได้จาก แหล่งโทรทัศน์ คิดเป็น ร้อยละ 54.0 รองลงมาจากแหล่งวิทยุ คิดเป็นร้อยละ 41.9 และแหล่งข้อมูล ข่าวสารที่กลุ่มตัวอย่างได้รับปานกลางส่วนใหญ่ได้จากหนังสือพิมพ์ คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมา ได้รับจากวิทยุคิดเป็นร้อยละ 47.6 และจากเจ้าหน้าที่ป่าไม้ คิดเป็นร้อยละ 41.1 สำหรับแหล่งข้อมูลที่ กลุ่มตัวอย่างได้รับน้อยได้จากเพื่อนบ้าน คิดเป็นร้อยละ 55.6 รองมาจากพระสงฆ์ คิดเป็นร้อยละ 52.4

ผลจากการวิจัยพบว่าประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ในพื้นที่กรณีศึกษากลุ่มตัวอย่างได้รับแหล่งข้อมูลข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์ทั่วไปมากกว่า แหล่งข้อมูลข่าวสารภายในท้องถิ่นหรือแหล่งข้อมูลข่าวสารที่ทางหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดการอุทยานแห่งชาติได้จัดทำขึ้น เพื่อกระจายข่าวให้กับประชาชนในพื้นที่ได้รับระดับน้อย อันได้แก่ ประกาศเสียงตามสาย คิดเป็นร้อยละ 44.4 แหล่งข้อมูลจากกรมการหมู่บ้านคิดเป็น ร้อยละ 43.5 องค์กรเอกชน คิดเป็นร้อยละ 30.6 และครู คิดเป็นร้อยละ 26.6 เป็นต้น

สำหรับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตพื้นที่ อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดแบ่งระดับความถี่ในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารออกเป็น 3 ระดับ คือ การรับรู้ข้อมูลข่าวสารน้อย ซึ่งมีระดับคะแนนอยู่ในช่วงระดับ 1 - 12 คะแนน การรับรู้ข้อมูลข่าวสารปานกลาง มีระดับคะแนนอยู่ในช่วงระดับ 13 - 24 คะแนน การรับรู้ข้อมูล ข่าวสารมาก มีระดับคะแนนอยู่ในช่วงระดับ 25 - 36 คะแนน เพื่อทำการแบ่งกลุ่มของผู้ตอบแบบ สอบถามออกเป็น 3 กลุ่ม จำแนกตามระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 13 ระดับการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย ของกลุ่มตัวอย่าง

การได้รับข้อมูลข่าวสาร	จำนวน	ร้อยละ
ระดับได้รับน้อย (1 – 12 คะแนน)	24	19.3
ระดับได้รับปานกลาง (13 – 24 คะแนน)	88	71.0
ระดับได้รับมาก (25 – 36 คะแนน)	12	9.7
รวม	124	100.00

จากตารางที่ 13 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้รับข้อมูลสารเกี่ยวกับการฟื้นฟูสภาพป่า การปลูกป่าเสริมป่าธรรมชาติ การป้องกันรักษาป่า และการป้องกันไฟป่าในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 71.0 รองลงมา กลุ่มตัวอย่าง ได้รับข้อมูลสารในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 19.3 และกลุ่มตัวอย่าง ได้รับข้อมูลข่าวสารในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 9.7

ตารางที่ 14 จำนวนและร้อยละ การได้รับอบรมเกี่ยวกับการฟื้นฟูสภาพป่า การปลูกป่าเสริมป่าธรรมชาติ การป้องกันรักษาป่า และการป้องกันไฟป่า ของกลุ่มตัวอย่าง

การได้รับอบรม	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคยได้รับการอบรม	72	58.1
เคยได้รับการอบรม	52	41.9
รวม	124	100.00

จากตารางที่ 14 แสดงการได้รับการอบรมเกี่ยวกับการฟื้นฟูสภาพป่า การปลูกป่าเสริมป่าธรรมชาติ การป้องกันรักษาป่า และการป้องกันไฟป่าของกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยผ่านได้รับการอบรม คิดเป็นร้อยละ 58.1 สำหรับผู้ที่เคยผ่านการอบรม คิดเป็นร้อยละ 41.9

**ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ
ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย**

**ตารางที่ 15 จำนวนและร้อยละ ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ
ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย**

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติในเขตพื้นที่อุทยานแห่ง ชาติดอยสุเทพ-ปุย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติไม่อนุญาตให้ ประชาชน เข้าทำประโยชน์ หรือปลูกสร้าง บ้านอยู่อาศัย	25 (20.2)	35 (28.2)	18 (14.5)	22 (17.7)	24 (19.4)
2. ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติเป็นแหล่ง กำเนิด ต้นน้ำ ลำธาร และสถานที่แหล่งท่องเที่ยว ของประชาชน	52 (41.9)	45 (36.3)	20 (16.1)	7 (5.6)	- -
3. ในเขตพื้นที่อุทยานเป็นแหล่งอาหารตาม ธรรมชาติที่สำคัญ เช่น เห็ด หน่อไม้ ผักป่า และแมลงต่าง ๆ	57 (46.0)	41 (33.1)	16 (12.9)	10 (8.1)	- -
4. ป่าไม้ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติสามารถ เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติได้ไม่จำเป็นต้องปลูก ป่าเพิ่มเติม	19 (15.3)	54 (43.5)	36 (29.1)	15 (12.1)	- -
5. การมีป่าไม้เพิ่มขึ้นในเขตพื้นที่อุทยาน แห่งชาติจะช่วยให้มีน้ำในลำห้วย, ลำธาร มีน้ำไหลตลอดปี	38 (30.6)	54 (43.5)	20 (16.2)	12 (9.7)	- -
6. การปลูกป่าเพิ่มเป็นการรักษาสภาพ แวดล้อมทางอากาศ และช่วยลดมลภาวะ ในตัวเมืองได้อีกวิธีหนึ่ง	27 (21.8)	54 (43.5)	19 (15.3)	24 (19.4)	- -
7. การแผ้วถางป่าธรรมชาติ เพื่อปลูกไม้ผล ไม้ยืนต้นเป็นการปลูกเสริมป่าไม้ ในเขตพื้นที่ อุทยานแห่งชาติ	32 (25.8)	42 (33.9)	35 (28.2)	11 (8.9)	4 (3.2)

ตารางที่ 15 (ต่อ)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ดอยสุเทพ-ปุย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
8. ป่าไม้ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติช่วยลด ความรุนแรงการไหลของน้ำและการชะล้าง พังทลายของหน้าดิน	59 (47.6)	35 (28.2)	24 (19.4)	5 (4.0)	1 (0.8)
9. การรักษาป่าไม้ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่กรมป่าไม้เท่านั้น	37 (29.8)	32 (25.8)	17 (13.7)	31 (25.0)	7 (5.6)
10. การแก้ปัญหาความเสื่อมโทรมของ ทรัพยากรธรรมชาติในเขตพื้นที่อุทยาน แห่งชาติเป็น หน้าที่ ของประชาชนทุกคน	50 (40.3)	45 (36.3)	16 (12.9)	12 (9.7)	1 (0.8)
11. การดูแลรักษาป่าไม้ในบริเวณพื้นที่ ในเขตอุทยานแห่งชาติที่ได้ผลดีคือการให้ ประชาชนในท้องถิ่น เข้ามามีส่วนร่วมในการ ดูแลรักษา	42 (33.9)	57 (46.0)	13 (10.5)	8 (6.5)	4 (3.2)
12. ประชาชนที่ถือครองที่ดิน ในเขตพื้นที่ อุทยานแห่งชาติ ก่อนประกาศเป็นป่าสงวน แห่งชาติดอยสุเทพในปี พ.ศ 2507 สมควรได้ รับกรรมสิทธิ์ เช่น โฉนดที่ดิน หรือ นส.3 ก อย่างถูกต้องตามกฎหมาย	76 (61.3)	33 (26.6)	6 (4.8)	9 (7.3)	- -
13. ประชาชนที่ถือครองที่ดิน ในเขตพื้นที่ อุทยานแห่งชาติ ก่อนประกาศเป็นอุทยาน แห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย ในปี พ.ศ 2524 ควรได้รับเอกสารรับรองสิทธิ์ จากเจ้าหน้าที่ ของรัฐ เช่น สปก. หรือ สทก.	64 (51.6)	27 (21.8)	17 (13.7)	9 (7.3)	7 (5.6)
14. ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่อุทยาน แห่งชาติ ควรมีส่วนร่วมกับเจ้าหน้าที่ เผื่อระวัง ป้องกันพื้นที่โดยแจ้งข่าว การตัดไม้ การแผ้ว ถางขยายพื้นที่ การบุกรุกที่ดิน การล่าสัตว์ป่า การจุดไฟเผาป่า	45 (36.3)	47 (37.9)	22 (17.7)	10 (8.1)	- -

จากตารางที่ 15 แสดงความคิดเห็นของประชากรกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่าเห็นด้วยอย่างยิ่งสำหรับประชาชนที่ถือครองที่ดินเข้าอยู่อาศัยในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติก่อนการประกาศเป็นป่าสงวนแห่งชาติดอยสุเทพในปี พ.ศ 2507 สมควรได้รับกรรมสิทธิ์เช่นโฉนดที่ดิน หรือ นส.3ก อย่างถูกต้องตามกฎหมาย คิดเป็นร้อยละ 61.3 รองลงมามีความ คิดเห็นด้วยอย่างยิ่ง ในประเด็นที่ประชาชนที่ถือครองที่ดินเข้าอยู่อาศัยในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติก่อนประกาศเขตอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ในปี พ.ศ 2524 สมควรได้รับเอกสารสิทธิ์ จากเจ้าหน้าที่ของรัฐ เช่น สปก.หรือสทก.คิดเป็นร้อยละ 51.6 นอกจากนั้นกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นด้วยในคำกล่าวที่ว่า การดูแลรักษาป่าไม้ในบริเวณพื้นที่ในเขตอุทยานแห่งชาติที่ได้ผลดีคือ การให้ประชาชนในท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลรักษา คิดเป็นร้อยละ 46.0 รองลงมามีความคิดเห็นด้วยใน คำกล่าวที่ว่าป่าไม้ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติสามารถเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติได้โดยไม่จำเป็นต้องปลูกป่าเพิ่มเติมและการมีป่าไม้เพิ่มขึ้นในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติจะช่วยให้มีน้ำในลำห้วย, ลำธาร มีน้ำไหลตลอดปีและการปลูกป่าเพิ่มเป็นการรักษาสภาพแวดล้อมทางอากาศและช่วยลดมลภาวะในตัวเมืองได้อีกวิธีหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 43.5 เท่ากัน

สำหรับกลุ่มตัวอย่างบางส่วนที่มีความคิดเห็นเชิงปฏิเสธไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งเกี่ยวกับในพื้นที่อุทยานแห่งชาติไม่อนุญาตให้ประชาชน เข้าทำประโยชน์ หรือปลูกสร้างบ้านอยู่อาศัย คิดเป็นร้อยละ 19.4 รองลงมา การรักษาป่าไม้ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่กรม ป่าไม้เท่านั้น คิดเป็นร้อยละ 4.8

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการ
ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย	\bar{X}	S.D.	ระดับความ คิดเห็น
1. ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติไม่อนุญาตให้ประชาชน เข้าทำประโยชน์ หรือปลูกสร้างบ้านอยู่อาศัย	3.12	1.42	ปานกลาง
2. ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติเป็นแหล่งกำเนิดต้นน้ำ ลำธาร และสถานที่แหล่งท่องเที่ยวของประชาชน	4.14	0.89	มาก
3. ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติเป็นแหล่งอาหารตามธรรมชาติ ที่สำคัญ เช่น เห็ด หน่อไม้ ผักป่าและแมลงต่าง ๆ	4.16	0.94	มาก
4. ป่าไม้ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติสามารถเกิดขึ้น เองตามธรรมชาติได้ไม่จำเป็นต้องปลูกป่าเพิ่มเติม	3.62	0.88	มาก
5. การมีป่าไม้เพิ่มขึ้นในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติจะ ช่วยให้มีน้ำในลำห้วย, ลำธาร มีน้ำไหลตลอดปี	3.95	0.92	มาก
6. การปลูกป่าเพิ่มเป็นการรักษาสภาพแวดล้อมทาง อากาศ และช่วยลดมลภาวะในเมืองได้อีกวิธีหนึ่ง	3.67	1.02	มาก
7. การแผ้วถางป่าธรรมชาติ เพื่อปลูกไม้ผล ไม้ยืนต้น เป็นการปลูกเสริมป่าไม้ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ	3.70	1.05	มาก
8. การมีป่าไม้หนาแน่นในพื้นที่อุทยานแห่งชาติช่วย ลดความรุนแรงการไหลของน้ำและการชะล้าง พังทลายของหน้าดิน	4.17	0.93	มาก
9. การรักษาป่าไม้ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติเป็น หน้าที่ของเจ้าหน้าที่กรมป่าไม้	3.49	1.30	มาก
10. การแก้ปัญหาความเสื่อมโทรมของ ทรัพยากรธรรมชาติในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติเป็น หน้าที่ ของประชาชนทุกคน	4.05	0.99	มาก

ตารางที่ 16 (ต่อ)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย	\bar{X}	S.D.	ระดับความ คิดเห็น
11. การดูแลรักษาป่าไม้ในบริเวณพื้นที่ในเขตอุทยาน แห่งชาติได้ผลดี คือการให้ประชาชนในท้องถิ่นเข้ามา มีส่วนร่วมในการดูแลรักษา	4.00	1.00	มาก
12. ประชาชนที่ถือครองที่ดินเข้าอยู่อาศัยในเขตพื้นที่ อุทยานแห่งชาติ ก่อนประกาศเป็นป่าสงวนแห่งชาติ ดอยสุเทพ ในปี พ.ศ 2507 ควรได้รับเอกสารสิทธิ โฉนดที่ดิน หรือ นส.3 ก อย่างถูกต้องตามกฎหมาย	4.41	0.88	มาก
13. ประชาชนที่ถือครองที่ดินเข้าอยู่อาศัยในเขตพื้นที่ อุทยานแห่งชาติ ก่อนประกาศเขตอุทยานแห่งชาติดอย สุเทพ - ปุย ในปี พ.ศ 2524 ควรได้รับเอกสารรับรอง สิทธิจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ เช่น สปก. สทก.	4.06	1.20	มาก
14. ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ควรมีส่วนร่วมกับเจ้าหน้าที่ เฝ้าระวังป้องกันพื้นที่โดย แจ้งข่าว การตัดไม้ การแผ้วถางขยายพื้นที่ การบุกรุก ที่ดิน การล่าสัตว์ป่า การจุดไฟเผาป่า	4.02	0.93	มาก

จากตารางที่ 16 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ พบว่า สามารถจัดระดับความคิดเห็นโดยเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ย ได้ดังนี้.

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นด้วยในระดับเห็นด้วยมาก เกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ -ปุย มีดังนี้.-

ประชาชนที่ถือครองที่ดินที่เข้าอยู่อาศัยในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ก่อนประกาศเป็นป่าสงวนแห่งชาติดอยสุเทพ ตั้งแต่ในปี พ.ศ 2507 ควรได้รับเอกสารสิทธิโฉนดที่ดินหรือนส.3 ก อย่างถูกต้องตามกฎหมาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41 และการมีป่าไม้หนาแน่นในพื้นที่อุทยานแห่งชาติช่วยลดความรุนแรงการไหลของน้ำและการชะล้างพังทลายของหน้าดิน มีค่าเฉลี่ย

**ส่วนที่ 3 การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ
ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย**

ตารางที่ 17 จำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนการมีส่วนร่วม
ของประชากรในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ
ดอยสุเทพ - ปุย

ข้อความ	ทุก ครั้ง	เกือบ ทุกครั้ง	เพียง บางครั้ง	ไม่เคยเลย	\bar{X}	S.D.
1. การมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น ในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย						
1.1 เคยร่วมประชุมระดับหมู่บ้านเพื่อวางแผน การดำเนินงานป้องกันรักษาป่าไม้แหล่งน้ำ สัตว์ป่า ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติใกล้หมู่บ้าน	56 (45.2)	48 (38.7)	13 (10.5)	7 (5.6)	3.23	0.85
1.2 เคยร่วมประชุมระดับตำบลเพื่อการวางแผน ป้องกันรักษาป่าไม้ แหล่งน้ำ สัตว์ป่า ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ นอกหมู่บ้าน	43 (34.7)	51 (41.1)	20 (16.1)	10 (8.1)	3.02	0.91
1.3 เคยร่วมแสดงความคิดเห็นให้มีการ การปลูกป่าเพิ่มเติมในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ	43 (34.7)	33 (26.6)	26 (21.0)	17 (13.7)	2.85	1.06
1.4 เคยร่วมแสดงความคิดเห็นต่อที่ประชุม การป้องกันไฟป่าในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ	25 (20.2)	55 (44.4)	20 (16.1)	19 (15.3)	2.72	0.97
1.5 เคยร่วมแสดงความคิดเห็นให้มีการส่งเสริม การท่องเที่ยวในเขตอุทยานแห่งชาติ	29 (23.4)	51 (41.1)	13 (10.5)	31 (25.0)	2.62	1.10
2 การวางแผนหรือจัดทำโครงการจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติในเขตพื้นที่อุทยาน แห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย						
2.1 เคยได้ร่วมประชุมเพื่อวางแผนหรือจัดทำ โครงการในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอย สุเทพ-ปุย	40 (32.3)	41 (33.1)	20 (16.1)	23 (18.5)	2.79	1.09
2.2 เคยร่วมประชุมเพื่อวางแผนโครงการปลูก ป่าเพื่ออนุรักษ์ในเขตพื้นที่ดอยสุเทพ-ปุย	24 (19.4)	60 (48.4)	14 (11.3)	21 (16.9)	2.73	0.98

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ข้อความ	ทุก ครั้ง	เกือบ ทุกครั้ง	เพียง บางครั้ง	ไม่เคยเลย	\bar{X}	S.D.
2.3 เข้าร่วมประชุมเพื่อวางแผนการดูแลรักษา ป่าเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติในหมู่บ้าน	27 (21.8)	47 (37.9)	34 (27.4)	16 (12.9)	2.68	0.95
2.4 ร่วมประชุมวางแผนป้องกันการบุกรุก ทำลายป่าในเขตพื้นที่ระดับหมู่บ้าน และตำบล	19 (15.3)	43 (34.7)	37 (29.8)	20 (16.1)	2.51	0.95
2.5 พุดคุยกับเพื่อนบ้านให้ช่วยกันแจ้งข่าว ป้องกันไม่ให้มีการบุกรุกที่ดินในเขตพื้นที่อุทยาน	31 (25.0)	35 (28.2)	36 (29.0)	17 (13.7)	2.67	1.01
3. ร่วมลงมือปฏิบัติหรือสหะทรัพย์และ แรงงานในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ ดอยสุเทพ-ปุย						
3.1 เคยร่วมปลูกป่าในวันสำคัญ เช่นวันเฉลิม พระชนมพรรษา วันเข้าพรรษา วันสำคัญอื่น ๆ	48 (38.7)	46 (37.1)	24 (19.4)	6 (4.8)	3.09	0.87
3.2 ร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ในการตรวจตรา ป้อง กันการตัดไม้ ล่าสัตว์ป่า แฉ้วาง บุกรุกที่ดินใน พื้นที่อุทยานแห่งชาติ	29 (23.4)	46 (37.1)	20 (16.1)	40 (32.3)	2.60	1.08
3.3 เคยร่วมเป็นพยานให้เจ้าหน้าที่ในคดี จับกุม กรณีแฉ้วางบุกรุกที่ดินปลูกสร้างบ้าน หรือการตัดไม้ การล่าสัตว์ป่าจุดไฟเผาป่า	25 (20.2)	33 (26.6)	21 (16.9)	40 (32.3)	2.36	1.15
3.4 เคยร่วมออกเงินช่วยเหลืออาหารกลางวัน เครื่องดื่ม ในการตรวจตราป้องกันรักษาป่า หรือ โครงการปลูกป่า โครงการรณรงค์ป้องกันไฟป่า โครงการอนุรักษ์สัตว์ป่า	48 (38.7)	29 (23.4)	31 (25.0)	16 (12.9)	2.61	1.01
3.5 เคยร่วมประชาสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ โครงการรณรงค์ปลูกป่า โครงการรณรงค์ ป้องกันไฟป่า โครงการอนุรักษ์สัตว์ป่า	33 (26.6)	54 (43.5)	27 (21.8)	10 (8.1)	2.87	1.07

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ข้อความ	ทุก ครั้ง	เกือบ ทุกครั้ง	เพียง บางครั้ง	ไม่เคยเลย	\bar{X}	S.D.
4 การติดตามและประเมินผลโครงการ จัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตพื้นที่ อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย						
4.1 เคยร่วมในการติดตามผลการดำเนินคดี การจับกุมผู้บุกรุกที่ดินในพื้นที่อุทยานแห่ง ชาติดอยสุเทพ-ปุย	35 (28.2)	33 (26.6)	29 (23.4)	22 (17.7)	2.68	1.08
4.2 ติดตามข้อบกพร่องในการดำเนินงาน ของโครงการปลูกป่าเสริมธรรมชาติโครงการ ป้องกันไฟป่า โครงการอนุรักษ์ในอุทยาน แห่งชาติ	18 (14.5)	42 (33.9)	45 (36.3)	19 (15.3)	2.47	0.92
4.3 เคยร่วมเสนอแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยว กับโครงการปลูกป่าเสริมธรรมชาติ โครงการ ป้องกันไฟป่า โครงการอนุรักษ์พื้นที่อุทยาน แห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย	30 (24.2)	40 (32.2)	32 (25.8)	22 (17.7)	2.62	1.04
4.4 เคยร่วมเป็นกรรมการตรวจตราการใช้ น้ำประปาภูเขาในระดับหมู่บ้าน ระดับตำบล	25 (20.2)	45 (36.3)	33 (26.6)	21 (16.9)	2.59	0.99
4.5 ร่วมติดตามการเผยแพร่ข่าวสารความรู้ เกี่ยวกับประโยชน์ของป่าไม้ โทษของการ ตัดไม้ทำลายป่า โทษของการจุดไฟเผาป่า	32 (25.8)	43 (34.7)	40 (32.3)	9 (7.3)	2.79	0.91

จากตารางที่ 17 แสดงจำนวนร้อยละการมีส่วนร่วมของประชากรในการจัดการ
ทรัพยากรธรรมชาติในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย พบว่า กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่าง
ส่วนใหญ่มีส่วนร่วมทุกครั้ง คือ เคยร่วมประชุมระดับ หมู่บ้านเพื่อวางแผนการดำเนินงานป้องกัน
รักษาป่าไม้ แหล่งน้ำ สัตว์ป่า ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติใกล้หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 45.2 รองลงมา
เคยร่วม ปลูกป่าในวันสำคัญ เช่น วันเฉลิมพระชนมพรรษา วันเข้าพรรษา วันสำคัญอื่น ๆ และ
เคยร่วมออกเงินช่วยเหลืออาหารกลางวัน น้ำ เครื่องดื่ม ในการตรวจตราป้องกันรักษาป่า หรือโครง
การรณรงค์ปลูกป่า โครงการรณรงค์ป้องกันไฟป่า โครงการอนุรักษ์สัตว์ป่า คิดเป็นร้อยละ 38.7

และกิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างมีส่วนร่วมเกือบทุกครั้ง ได้แก่ มีส่วนร่วมประชุมเพื่อวางแผนโครงการปลูกป่าเพื่ออนุรักษ์ในเขตพื้นที่ดอยสุเทพ-ปุย คิดเป็นร้อยละ 48.4 รองลงมาเคยร่วมแสดงความความคิดเห็นที่ประชุมในการป้องกันไฟป่าในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ คิดเป็น ร้อยละ 44.4

ส่วนกิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่าง มีส่วนร่วมเพียงบางครั้ง ส่วนใหญ่มีส่วนร่วมติดตามข้อบกพร่องในการดำเนินงานของโครงการปลูกป่าเสริมธรรมชาติ โครงการป้องกันไฟป่า โครงการอนุรักษ์ ในอุทยานแห่งชาติ คิดเป็นร้อยละ 36.3 รองลงมาได้ติดตามการเผยแพร่ข่าวสารความรู้เกี่ยวกับประโยชน์ของป่าไม้โทษของการตัดไม้ทำลายป่า โทษของการจุดไฟเผาป่า คิดเป็นร้อยละ 32.3 และร่วมประชุมวางแผนป้องกันการบุกรุกทำลายป่าในเขตพื้นที่ป่าในระดับหมู่บ้านตำบล คิดเป็นร้อยละ 29.8 ตลอดจนการพูดคุยชักจูงกับเพื่อนบ้านให้ช่วยกันแจ้งข่าวป้องกันไม่ให้มีการบุกรุกที่ดินในเขตพื้นที่อุทยาน คิดเป็นร้อยละ 29.0

สำหรับกิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างไม่เคยมีส่วนร่วมเลย ได้แก่ ร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ในการตรวจตราป้องกันการตัดไม้ ล่าสัตว์ป่า เผ้วถาง บุกรุกที่ดิน คิดเป็นร้อยละ 32.3 รองลงมา การเป็นพยานให้ เจ้าหน้าที่ในคดีจับกุม กรณีเผ้วถางบุกรุกที่ดิน การปลูกสร้างบ้าน หรือการตัดไม้ การล่าสัตว์ป่า จุดไฟเผาป่า คิดเป็นร้อยละ 32.3 และ

ตอนที่ 3 ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ดอยสุเทพ-ปุย

ในการวิจัยครั้งนี้ ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง โดยกำหนดเป็นตัวแปรอิสระ ได้แก่ ปัจจัยการดำรงตำแหน่งที่เป็นทางการ ปัจจัยการดำรงตำแหน่งที่ไม่เป็นทางการ ปัจจัยการได้รับข้อมูลข่าวสาร ปัจจัยการได้รับการอบรมเกี่ยวกับการฟื้นฟูสภาพป่า การปลูกป่าเสริมป่าธรรมชาติ การป้องกันรักษาป่า และการป้องกันไฟป่า ที่มีผลต่อตัวแปรตาม อันได้แก่ การมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ซึ่งจะกล่าวในรายละเอียดดังนี้.-

การมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตอุทยานแห่งชาติ: กรณีศึกษา ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 64.5 มีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยในระดับปานกลาง รองลงมาคิดเป็นร้อยละ 25.8 มีส่วนร่วมในระดับสูง และมีเพียงคิดเป็นร้อยละ 9.7 มีส่วนร่วมในระดับต่ำ สรุปโดยภาพรวมประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติดอยสุเทพ-ปุย ในระดับปานกลาง คือมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 54.11

ตารางที่ 18 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการ
ทรัพยากรธรรมชาติในเขตอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย

ระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ ในเขตอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย	จำนวน	ร้อยละ
ระดับมีส่วนร่วมน้อย (20 – 40 คะแนน)	12	9.7
ระดับมีส่วนร่วมปานกลาง (41 – 60 คะแนน)	80	64.5
ระดับมีส่วนร่วมมาก (61 – 80 คะแนน)	32	25.8
รวม	124	100.0

หมายเหตุ คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 54.11 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 12.85

ปัจจัยการดำรงตำแหน่งที่เป็นทางการและการดำรงตำแหน่งที่ไม่เป็นทางการของกรูมตัวอย่างที่มีผลต่อระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย

ในการวิจัยครั้งนี้.- ผู้วิจัยกำหนดการดำรงตำแหน่งที่เป็นทางการของกรูมตัวอย่างออกเป็น 4 กลุ่มได้แก่.- ตำแหน่งกรรมการหมู่บ้าน ตำแหน่งกรรมการกรูมชมทรัพย์/กรรมการกรูมธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์(ธกส.) ตำแหน่งสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ตำแหน่งอาสาสมัครสาธารณสุข(อสม.)และผู้สื่อข่าวสาธารณสุข (ผสส.)สำหรับการดำรงตำแหน่งที่ไม่เป็นทางการของกรูมตัวอย่างแบ่งออกเป็น 4 กลุ่มเช่นเดียวกัน ได้แก่.- ผู้นำกรูมเหมืองฝาย กรรมการประสานงานกรูมองค์การพัฒนาเอกชน กรรมการชมรมรักษาท้องถิ่นและสิ่งแวดล้อม ผู้นำพิธีกรรม/หมอพื้นบ้าน และสมาชิกกรูมต่าง ๆ เพื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย โดยจำแนกตามการดำรงตำแหน่งที่เป็นทางการและการดำรงตำแหน่งที่ไม่เป็นทางการของกรูมตัวอย่างภายในหมู่บ้าน ผลการวิจัยปรากฏในตารางดังนี้.-

ตารางที่ 19 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย จำแนกตามการดำรงตำแหน่งที่เป็นทางการของกรูมตัวอย่าง

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F Ratio	F Prob.
ระหว่างกรูม	2	153.77	76.88	0.64	0.53
ภายในกรูม	32	3834.80	119.83		

หมายเหตุ $P > 0.05 =$ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตาราง 19 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนคะแนนเฉลี่ยปัจจัยการดำรงตำแหน่งที่เป็นทางการพบว่าปัจจัยส่วนบุคคลของกรูมตัวอย่างที่ดำรงตำแหน่งเป็นทางการแตกต่างกันมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย ไม่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 20 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการมีส่วนร่วมในการจัดการ
ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามการดำรงตำแหน่งที่เป็นทางการ

การดำรงตำแหน่งที่เป็นทางการ	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
กรรมการหมู่บ้าน	20	58.00	14.10
กรรมการกลุ่มออมทรัพย์/กลุ่มรทส.	5	54.60	3.28
สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล	10	61.20	1.03
ตำแหน่ง อสม./ผสส.	-	-	-
รวม	35	2.92	0.54

จากตารางที่ 20 แสดงปัจจัยการดำรงตำแหน่งที่เป็นทางการกับการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตอุทยานแห่งชาติไม่ต่างกัน พบว่ากลุ่มตัวอย่างผู้ที่ดำรงตำแหน่งสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล มีคะแนนเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 61.20 มีส่วนร่วมในระดับมาก รองลงมาได้แก่กลุ่มผู้ดำรงตำแหน่งกรรมการหมู่บ้านมีส่วนร่วมในระดับปานกลางมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 2.90 และผู้ที่ดำรงตำแหน่งกลุ่มออมทรัพย์และกลุ่ม รทส. มีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติในระดับปานกลางมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 54.60

ทั้งนี้จะเห็นได้ว่า แนวโน้มของกลุ่มตัวอย่างที่ดำรงตำแหน่งสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจะมีส่วนร่วมมากกว่ากลุ่มกรรมการหมู่บ้าน เนื่องจากการดำรงในองค์การบริหารส่วนตำบล มีโอกาสที่จะได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในที่ประชุมประจำเดือนและการมีส่วนร่วมในการประชุมระดมความคิดเห็นเพื่อการวางแผนเชิงปฏิบัติการหรือมีส่วนร่วมในการจัดทำโครงการจัดการทรัพยากรธรรมชาติมากกว่ากลุ่มอื่น และยังมีโอกาสได้ประสานความร่วมมือปฏิบัติงาน กับเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติ และกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับเลือกจากประชาชนในตำแหน่งสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมีบทบาทหน้าที่สำคัญในการติดตามการดำเนินงานโครงการและประเมินผลประโยชน์ที่จะได้รับจากการจัดการทรัพยากรธรรมชาติแก่ประชาชน ตลอดจนการติดตามคอยเฝ้าระวังผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นแก่ชุมชนท้องถิ่น

ตารางที่ 21 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนการมีส่วนร่วมในการจัดการ
ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย จำแนกตามการดำรง
ตำแหน่งที่ไม่เป็นทางการของกลุ่มตัวอย่าง

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F Ratio	F Prob
ระหว่างกลุ่ม	3	2116.46	705.49	14.12	0.00
ภายในกลุ่ม	39	1947.30	49.93		

หมายเหตุ $P < 0.05$ = แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตาราง 21 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยปัจจัยการดำรง
ตำแหน่งที่ไม่เป็นทางการกับการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่ง
ชาติ พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่ง
ชาติดอยสุเทพ - ปุย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 22 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการมีส่วนร่วมในการจัดการ
ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามการดำรงตำแหน่งที่ไม่เป็นทางการ

การดำรงตำแหน่ง ที่ไม่เป็นทางการ	จำนวน (124 คน)	คะแนนเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
* ผู้นำกลุ่มองค์กร	4	59.50	15.00
* กรรมการกลุ่มองค์กร	17	55.00	7.79
* ผู้นำพิธีกรรม/หมอพื้นบ้าน	2	79.50	0.70
* สมาชิกกลุ่ม	20	48.10	3.65
รวม	43	53.34	9.83

หมายเหตุ * แสดงความแตกต่างระหว่างคู่ของกลุ่มตัวอย่างที่ดำรงตำแหน่งไม่เป็นทางการ

จากตารางที่ 22 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยปัจจัยการดำรงตำแหน่งที่ไม่เป็นทางการของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกันมีผลต่อระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยต่างจากการทดสอบเปรียบเทียบเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของเซฟเฟ่แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ดำรงตำแหน่งไม่เป็นทางการมีระดับการมีส่วนร่วมต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งกลุ่มผู้ที่ดำรงตำแหน่งผู้นำพิธีกรรมและหมอพื้นบ้าน มีระดับการมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 79.50 และแตกต่างกับกลุ่มผู้ดำรงตำแหน่งผู้นำกลุ่มองค์กรที่มีระดับการมีส่วนร่วมระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 55.00 นอกจากนี้ ยังปรากฏว่าผู้ที่ดำรงตำแหน่งกรรมการกลุ่มองค์กรที่ไม่เป็นทางการ มีส่วนร่วมต่างกับผู้ที่ดำรงตำแหน่งสมาชิกกลุ่มองค์กรที่ไม่เป็นทางการ แม้ว่า มีระดับการมีส่วนร่วมในระดับปานกลางเซเดียวกันก็ตามแต่พบว่ามีค่าเฉลี่ยต่างกันมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 48.10 การวิเคราะห์ จากตาราง 21 และ ตาราง 22 แสดงว่าระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ดอยสุเทพ-ปุย ของกลุ่มตัวอย่างที่ดำรงตำแหน่งที่ไม่เป็นทางการนั้นมีผลต่อระดับการมีส่วนร่วม ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

สรุปผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบปัจจัยการดำรงตำแหน่งที่เป็นทางการและปัจจัยการดำรงตำแหน่งที่ไม่เป็นทางการของกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีของเซฟเฟ่ พบว่า การมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ดอยสุเทพ-ปุยของกลุ่มตัวอย่างที่ดำรงตำแหน่งที่เป็นทางการ ได้ข้อสรุปว่าไม่มีส่วนร่วมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ดำรงตำแหน่งที่ไม่เป็นทางการ ได้ข้อสรุปว่ามีส่วนร่วมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 23 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนการมีส่วนร่วมในการจัดการ
ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย จำแนกตามปัจจัย
ระดับการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขต
พื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยของกลุ่มตัวอย่าง

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F Ratio	F Prob
ระหว่างกลุ่ม	2	1012.10	506.05	3.17	0.04
ภายในกลุ่ม	121	19314.31	159.62		

หมายเหตุ $P < 0.05$ = แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตาราง 23 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยจำแนกตามปัจจัย
ระดับการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ
ดอยสุเทพ-ปุย พบว่า มีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอย
สุเทพ-ปุย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 24 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการมีส่วนร่วมในการจัดการ
ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย จำแนกตามปัจจัย
ระดับการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขต
พื้นที่อุทยานแห่งชาติของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับการได้รับข้อมูลข่าวสาร	จำนวน (N=124)	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
* ระดับได้น้อย (1-12 คะแนน)	24	58.16	9.03
* ระดับได้รับปานกลาง (13-24 คะแนน)	88	52.29	13.70
ระดับได้รับมาก (25-36 คะแนน)	12	59.33	10.02
รวม	124	54.11	12.85

หมายเหตุ * แสดงความแตกต่างระหว่างคู่ของกลุ่มตัวอย่าง ตามระดับการได้รับข้อมูลข่าวสาร

จากตารางที่ 24 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติของกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มที่ได้รับข้อมูลข่าวสารระดับมาก มีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตอุทยานแห่งชาติโดยสุเทพ-ปุยในระดับปานกลางมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 59.33 รองลงมาได้แก่กลุ่มที่ได้รับข้อมูลข่าวสารระดับน้อย มีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตอุทยานแห่งชาติโดยสุเทพ-ปุยในระดับปานกลางมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 58.16 และกลุ่มที่ได้รับข้อมูลข่าวสารระดับปานกลาง มีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตอุทยานแห่งชาติโดยสุเทพ-ปุย ในระดับปานกลางมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 52.29

ผลจากการทดสอบเพิ่มเติมโดยวิธีของเซเฟซ พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับข้อมูลข่าวสารระดับปานกลางมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตอุทยานแห่งชาติโดยสุเทพ-ปุย แตกต่างกับกลุ่มที่ได้รับข้อมูลข่าวสารระดับน้อยอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 การวิจัยได้พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับข้อมูลข่าวสารระดับน้อยมีส่วนร่วมมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับข้อมูลข่าวสารระดับปานกลาง เหตุผลอันสืบเนื่องมาจากในพื้นที่กรณีศึกษาหมู่บ้านแม่เหียะในยังไม่มีไฟฟ้าใช้ ทั้งหมู่บ้านเพราะที่ผ่านมาจากองค์การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคไม่ได้รับอนุญาตให้ปักเสาไฟฟ้าผ่านเข้าไป ในเขตพื้นที่อุทยาน ต่อมาเมื่อมีการเรียกร้องของสมาชิกกลุ่มชมรมรักษ์ท้องถิ่นและสิ่งแวดล้อม ในช่วงปี พ.ศ 2540 ต่อหัวหน้าอุทยานแห่งชาติโดยสุเทพ-ปุย ได้อนุญาตให้ปักเสาไฟฟ้าเข้าไป ในเขตอุทยานแห่งชาติได้ แต่ประชาชนที่อยู่อาศัยเป็นประจำมีจำนวนน้อยประกอบกับส่วนใหญ่มีฐานะยากจนไม่มีเงินสมทบค่าปักเสาไฟฟ้าให้แก่องค์การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ในปัจจุบันทั้งหมู่บ้านก็ยังคงไม่มีไฟฟ้าใช้เช่นเดิม จึงไม่ได้รับข่าวสารจากการดูข่าวทีวี แต่การมีส่วนร่วมของประชาชนในหมู่บ้านมีส่วนร่วมในระดับสูงแตกต่างกับกลุ่มที่ได้รับข้อมูลข่าวสารระดับปานกลาง โดยส่วนใหญ่เข้ามามีส่วนร่วมในการประชุมระดมความคิดเห็นและจัดทำโครงการปลูกป่าเสริมป่าธรรมชาติร่วมกับเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติ ตลอดจนการให้ความร่วมมือด้านการป้องกันไฟป่าจัดทำแนวกันไฟ เป็นหมู่บ้านร่วมต่อต้านการตัดไม้ทำลายป่า นอกจากนี้ประชาชนต่างมีผลประโยชน์โดยตรงต่อการดำเนินงานโครงการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตอุทยานแห่งชาติโดยสุเทพ-ปุย และมักคอยติดตามประเมินผลการดำเนินงานที่อาจจะเกิดขึ้นจากการดำเนินงานโครงการพกพร่องหรือผิวดลาดแล้วอาจมีผลกระทบต่อประชาชนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านโดยตรง

ตารางที่ 25 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย จำแนกตามปัจจัยการได้รับการอบรม เกี่ยวกับการฟื้นฟูสภาพป่า การปลูกป่าเสริมป่าธรรมชาติ การป้องกันป่า การป้องกันไฟป่า

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F Ratio	F Prob
ระหว่างกลุ่ม	1	1171.68	1171.68	7.32	0.01
ภายในกลุ่ม	119	19041.29	160.01		

หมายเหตุ $P < 0.05$ =/ แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตาราง 25 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยปัจจัยการได้รับการอบรมเกี่ยวกับการฟื้นฟูสภาพป่า การปลูกป่าเสริมป่าธรรมชาติ การป้องกันรักษาป่าและการป้องกันไฟป่า กับการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 26 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามปัจจัยการได้รับการอบรมเกี่ยวกับการฟื้นฟูสภาพป่า การปลูกป่าเสริมป่าธรรมชาติ การป้องกันป่า การป้องกันไฟป่า

การได้รับการอบรม	จำนวน (124 คน)	คะแนนเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
ไม่เคยได้รับการอบรม	69	51.52	14.64
เคยได้รับการอบรม	52	57.81	9.36
รวม	121	54.22	12.97

จากตารางที่ 26 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยปัจจัยเคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับการฟื้นฟูสภาพป่า การปลูกป่าเสริมป่าธรรมชาติ การป้องกันป่า การป้องกันไฟป่า ของกลุ่มตัวอย่าง มีผลต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เคยได้รับการอบรมมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตอุทยานแห่งชาติอยู่ในระดับปานกลางมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 57.81 ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มที่ไม่เคยได้รับการอบรมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 51.52 ซึ่งมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตอุทยานแห่งชาติระดับปานกลาง เช่นเดียวกัน แต่แนวโน้มการมีส่วนร่วมของกลุ่มที่เคยได้รับการอบรมมีคะแนนเฉลี่ยสูงเข้าใกล้เกณฑ์ของการมีส่วนร่วมระดับมาก อันเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างที่เคยได้ผ่านการอบรมมีความรู้ความเข้าใจในการจัดการทรัพยากรมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยได้รับการอบรม อีกทั้งยังมีโอกาสเข้าไปมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในที่ประชุม ตลอดจนการติดตามประเมินผลโครงการจัดการทรัพยากรธรรมชาติเกี่ยวกับการจัดการน้ำจากแหล่งธรรมชาติ และน้ำประปาภูเขาในระดับตำบล

สรุปผลการวิเคราะห์ จากตาราง 25 และตาราง 26 แสดงว่าการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย มีระดับความต่างกันระหว่างกลุ่มที่เคยได้รับการอบรมกับกลุ่มที่ไม่เคยได้รับการอบรม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ตอนที่ 4 ทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้มีดังนี้-

1. ปัจจัยขนาดพื้นที่ถือครองที่ดินที่ต่างกันมีผลทำให้ประชาชนมีระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติต่างกัน
2. ปัจจัยระยะเวลาเข้าอยู่อาศัยที่ต่างกันมีผลทำให้ประชาชนมีระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติต่างกัน

ตารางที่ 27 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามขนาดพื้นที่การถือครองที่ดินของกลุ่มตัวอย่าง

ขนาดพื้นที่การถือครองที่ดิน	จำนวน (N=124)	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
พื้นที่ขนาดเล็ก (ต่ำกว่า 1 ไร่)	72	52.58	13.01
พื้นที่ขนาดกลาง (1 – 5 ไร่)	35	55.22	10.66
พื้นที่ขนาดใหญ่ (6 – 20 ไร่)	17	58.29	15.65
รวม	124	54.11	12.85

จากตารางที่ 27 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยปัจจัยขนาดพื้นที่การถือครองที่ดินของกลุ่มตัวอย่างกับระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ พบว่ากลุ่มผู้ที่ถือครองที่ดินขนาดใหญ่มีพื้นที่ถือครอง (6-20 ไร่) มีระดับการมีส่วนร่วมอยู่ในระดับปานกลางมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 58.29 รองลงมาผู้ที่ถือครองที่ดินขนาดกลางมีพื้นที่ถือครอง(1-5ไร่)มีส่วนร่วมอยู่ในระดับปานกลางมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 55.22 และกลุ่มที่ถือครองที่ดินขนาดเล็กมีพื้นที่ถือครอง(ต่ำกว่า 1 ไร่) มีส่วนร่วมอยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกันมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 52.58

ตารางที่ 28 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนการมีส่วนร่วมในการจัดการ
 ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย จำแนกตามปัจจัย
 ขนาดพื้นที่การถือครองที่ดินของกลุ่มตัวอย่าง

แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F Ratio	F Prob
ระหว่างกลุ่ม	2	509.22	254.61	1.55	0.21
ภายในกลุ่ม	121	19817.20	163.79		

หมายเหตุ $P > 0.05 =$ ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 28 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของปัจจัยขนาดพื้นที่ถือครองที่ดินของกลุ่มตัวอย่างกับระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ พบว่าปัจจัยขนาดพื้นที่การถือครองที่ดินที่ต่างกันของผู้ที่อยู่อาศัยในเขตอุทยานแห่งชาติ มีระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติไม่ต่างกัน

เมื่อทำการทดสอบเพิ่มเติม ด้วยวิธีของเซฟเฟ่ แสดงให้เห็นว่าระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยไม่ต่างกัน โดยปัจจัยขนาดการถือครองที่ดินของกลุ่มตัวอย่างที่ต่างกัน ระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติดอยสุเทพ-ปุยไม่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นกฎปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าปัจจัยขนาดพื้นที่ถือครองที่ดินที่ต่างกันมีผลทำให้ประชาชนมีระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์จากตาราง 27 และตาราง 28 แสดงได้ว่าขนาดพื้นที่การถือครองที่ดินของประชาชนในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติต่างกัน มีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยไม่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 29 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการมีส่วนร่วมในการจัดการ
ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามปัจจัยระยะเวลาเข้าอยู่อาศัย

ระยะเวลาอพยพ	จำนวน (124 คน)	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
* ต่ำกว่า 10 ปี	14	62.50	10.79
11 – 15 ปี	87	53.19	9.92
* 16 – 20 ปี	17	50.11	22.62
20 ปีขึ้นไป	6	59.11	11.44
รวม	124	54.11	12.85

จากตารางที่ 29 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระยะเวลาเข้าอยู่อาศัยในพื้นที่เขตอุทยานแห่งชาติของกลุ่มตัวอย่างกับระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่เขตอุทยานแห่งชาติ พบว่ากลุ่มผู้ที่อพยพเข้ามาในช่วงระยะเวลาดำกว่า 10 ปี มีระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่เขตอุทยานแห่งชาติอยู่ในระดับมากมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 62.50 รองลงมากลุ่มผู้ที่อพยพเข้ามาในช่วงระยะเวลามากกว่า 20 ปี มีระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่เขตอุทยานแห่งชาติระดับปานกลางมีคะแนนเฉลี่ย 59.11 ส่วนกลุ่มผู้ที่อพยพเข้ามาในช่วงระยะเวลา 11-15 ปี มีระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่เขตอุทยานแห่งชาติอยู่ในระดับปานกลางมีคะแนนเฉลี่ย 53.19 และกลุ่มผู้ที่อพยพเข้ามาในช่วงระยะเวลา 16-20 ปี มีระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่เขตอุทยานแห่งชาติอยู่ในระดับปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ย 50.11

ตารางที่ 30 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนการมีส่วนร่วมในการจัดการ
ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย จำแนกตามปัจจัย
ระยะเวลาการเข้ามาอาศัยอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติของกลุ่มตัวอย่าง

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F Ratio	F Prob
ระหว่างกลุ่ม	3	1482.64	494.21	3.14	0.02
ภายในกลุ่ม		18843.77	157.03		
รวม	123	50.816			

หมายเหตุ $P < 0.05 =$ แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 30 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนเฉลี่ยปัจจัย
ระยะเวลาการเข้าอยู่อาศัยในเขตอุทยานแห่งชาติที่ต่างกัน พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับการมีส่วน
ร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยต่างกันอย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อทำการทดสอบเพิ่มเติม ด้วยวิธีของเซฟเฟ่ แสดงให้เห็นว่าระดับการมีส่วนร่วมใน
การจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยต่างกัน โดยปัจจัยระยะเวลา
การเข้าอยู่อาศัยของกลุ่มตัวอย่างที่ต่างกันมีผลทำให้ระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการ
ทรัพยากรธรรมชาติดอยสุเทพ-ปุยต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นการยอมรับ
สมมุติฐาน ที่ตั้งไว้ว่า ปัจจัยระยะเวลาเข้าอยู่อาศัยที่ต่างกันมีผลทำให้ประชาชนมีระดับการมีส่วน
ร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติต่างกัน

สรุปผลการวิเคราะห์ จากตาราง 29 และ ตาราง 30 แสดงว่าผู้อพยพเข้าอยู่อาศัย
ในเขตอุทยานแห่งชาติในช่วงระยะเวลาที่ต่างกัน มีผลทำให้ระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการ
ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ตอนที่ 5 ปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะ

ตารางที่ 31 จำนวนและร้อยละของปัญหาอุปสรรค

ปัญหา	มาก	ปานกลาง	น้อย	\bar{X}	SD.
1. ปัญหาด้านการประชาสัมพันธ์ของหน่วยงานอุทยานแห่งชาติและหน่วยงานที่รับผิดชอบในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ	35 (28.2)	69 (55.6)	20 (16.1)	2.12	0.65
2. ปัญหาการประชุมวางแผนโครงการกิจกรรมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ	39 (31.5)	78 (62.9)	2 (1.6)	2.31	0.50
3. ปัญหาเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ยอมรับสิทธิการถือครองที่ดินของประชาชนที่เข้ามาอยู่อาศัยก่อนประกาศเขตอุทยานแห่งชาติ	53 (42.7)	61 (49.2)	10 (8.1)	2.34	0.62
4. ปัญหาเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ยอมรับทางความคิดและการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ	52 (41.9)	61 (49.2)	11 (8.9)	2.30	0.63
5. ปัญหาการติดต่อประสานงานระหว่างประชาชนที่ถือครองที่ดินกับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่รับผิดชอบในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ	59 (47.6)	55 (44.4)	10 (8.1)	2.39	0.63
6. ปัญหาไม่ได้รับความรู้ความเข้าใจและการส่งเสริมในการใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างเหมาะสมในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ	56 (45.2)	61 (49.2)	7 (5.6)	2.39	0.59
7. ปัญหาประชาชนที่ถือครองที่ดินและอาศัยอยู่ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติไม่ให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ	49 (39.5)	41 (33.1)	34 (27.4)	2.12	0.81

จากตารางที่ 31 แสดงจำนวนร้อยละของปัญหาอุปสรรค พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีความเห็นว่า มีปัญหา มากกับด้านติดต่อประสานงานระหว่างประชาชนที่ถือครองที่ดินกับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่รับผิดชอบในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ คิดเป็นร้อยละ 47.6 รองลงมา ปัญหาไม่ได้รับความรู้ความเข้าใจและการสนับสนุนส่งเสริมในการใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างเหมาะสมในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ คิดเป็นร้อยละ 45.2 และปัญหาเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ยอมรับสิทธิการถือครองที่ดินของประชาชนที่เข้ามาอยู่อาศัยก่อนประกาศเขตอุทยานแห่งชาติ คิดเป็นร้อยละ 42.7 ส่วนปัญหา กลุ่มตัวอย่างเห็นว่า มีปัญหาน้อย ปัญหาประชาชนที่ถือครองที่ดินและอาศัยอยู่ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติไม่ให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ของรัฐคิดเป็นร้อยละ 27.4 และปัญหาด้านการประชาสัมพันธ์ของหน่วยงานอุทยานแห่งชาติรวมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติคิดเป็นร้อยละ 16.1

เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์คะแนนค่าเฉลี่ย พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่าปัญหา ด้านปัญหาการติดต่อประสานงานระหว่างประชาชนที่ถือครองที่ดินกับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ รับผิดชอบในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ปัญหาไม่ได้รับความรู้ความเข้าใจและการส่งเสริมในการ ใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างเหมาะสมในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ สภาพปัญหาอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.39 รองลงมาปัญหาด้านเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ยอมรับสิทธิมีการถือครองที่ดิน ของประชาชนที่เข้ามาอยู่อาศัยก่อนประกาศเขตอุทยานแห่งชาติสภาพปัญหาอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.34 และปัญหาด้านการประชุมวางแผนโครงการกิจกรรมในการจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติในเขต พื้นที่อุทยานแห่งชาติ สภาพปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.31 สำหรับด้านปัญหาด้านการประชาสัมพันธ์ของหน่วยงานอุทยานแห่งชาติและหน่วย งานที่รับผิดชอบในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ และปัญหาประชาชนที่ถือครองที่ดินและอาศัยอยู่ใน เขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติไม่ให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ มีระดับปัญหาน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่า กับ 2.12